

ἡράκων, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ Ἑταιρία τῆς ἀποπεράσεως τῆς διώρυγος θὰ ἐκρησιμοποιεῖ δωρεὰν ἅπαν τὸ ὑλικὸν καὶ ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἰσθμῷ ὑφιστάμενα ἰδρύματα. Τελευταῖον δέ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς, ἀπλητοῦντο πρὸςπραγμάτων τοῦ σχεδίου τούτου 8 ὅλα ἔτη.

Πρὸς τὸ ἀνωτέρω διαγραφὲν σχέδιον προσεγγίζει τὸ τῶν κ. Jacquemin καὶ Sosa, διαφέρον κυρίως μόνον κατὰ τὴν θέσιν τῶν δύο φραγμῶν τῆς ἀνωτέρας αὐλακος, ἥς τὸ μήκος θὰ ᾔτο 25 (ἀντὶ 20) χμ., οὕτω δὲ θὰ ἐξέλιπον ἀνὰ εἰς ἐκατέρωθεν τῆς ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἐπὶ τῆς Culebra αὐλακος ὑδροφράκτης, ἐξ οὗ θὰ προέκυπτεν, ἀφ' ἑνὸς μὲν οἰκονομία χρόνου διὰ τὴν ναυτιλίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐλάττωσις τῶν τε πρὸς ἐξώρυξιν κυβ. μέτρων εἰς 41714000 (ἀντὶ 42400000), καὶ τῆς πρὸς τοῦτο δαπάνης, ὑποβιβαζομένης οὕτως εἰς 600 000 000 φρ. (ἀντὶ 900 000 000), τοῦ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου ἀπαιτουμένου χρόνου ὑπολογιζομένου πάλιν εἰς 8 ἔτη.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

ὑπὸ **Paul Bourget***.

Ἐγνώρισες τὸν οἰκιακὸν ἡμῶν βίον, φίλε μου, καὶ εἶδες τὸ ὕψιστον ἀποτέλεσμα βασάνου, ἣν δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω. Ἐάν ὑπάρχῃ ἰδανικὴ ἀπόλαυσις εὐτυχίας ἐν ἐκάστη τῶν μυστηριωδῶν σκηνῶν, διὰ τῶν ὁποίων δύο ὄντα ἀνταγαπῶνται, ὑπάρχει ὅμως καὶ ἰδανικὴ μελαγχολία ἐν ἐκάστη τῶν σκηνῶν αἵτινες ἀπομακρύνουσιν αὐτὰ ἀλλήλων. Ἐξῶμεν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, καὶ ὅμως καθ' ἐκαστὴν ἀπεβαινομεν μᾶλλον ξένοι πρὸς ἀλλήλους. Φυσικῶς καὶ ὥσπερ ἐξ ἐνστικτοῦ ὁ Γεράρδος κατέπνιγε τὴν πρὸς τὴν δρᾶσιν ροπήν αὐτοῦ διὰ παντοειδῶν διασκεδάσεων ζωηρῶν διὰ τὰς ὁποίας δὲν κατέκρινα αὐτόν, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἀπεδεικνυον πόσον ὀλίγον ἀναγκαῖα ἦμην αὐτῷ. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἱππεύῃ, ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἠδύναμην νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἐγένετο φαντακὸς ὁπαδὸς τῶν λεμβοδρομίων, ἐπομένως ἐνεγράφη ὡς μέλος μιᾶς τῶν λεσχῶν ἰδιοκτητῶν θλαμηγῶν, αἵτινες ἀφθονοῦσιν ἐν Οὐάϊτ, ἀπῆλθεν εἰς κυνηγεσίαν καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνεχῶς. Ἡθέλησε νὰ ταξιδεύσῃ καὶ ἐγὼ συγκατετέθη. Ἀνὰ μέσον τῶν ἐπαλλήλων τούτων δοκιμασιῶν ἐκνευρισμοῦ ἐδεικνύετο τόσον καλὸς πρὸς ἐμέ, τόσον ἐσέβετο τὰς λεπτοτάτας τῶν ἀδυναμιῶν μου, ὥς προεμάντευε, τόσον ἀποφασισμένος ἦν νὰ κρατήσῃ μέχρι τέλους ἣν ἔλαβεν ὑποχρέωσιν, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ προκαλέσω ἐξήγησιν τινα, κατόπιν τῆς ὁποίας προέβλεπον . . . Τί; Ναι, ἐφοβούμην. Δὲν εἶχεν ἀπομείνει πλέον ἐν ἐμοὶ οὐδὲν αἰσθημα ἀρκούντως ζωηρὸν ὅπως μὲ κινήσῃ εἰς ἐνέργειαν. Ἡ σκέψις τῆς ἀπελπιστικῆς μοναξίας, εἰς ἣν θὰ ἔρρι-

πτόμην ἐὰν ἐγκατέλιπον τὸν Γεράρδον, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ σκέψις τῶν τύψεων συνειδύτος εἰς ἃς θὰ κατέρριπτον αὐτόν, πάντα ταῦτα μὲ ἐκράτουν πλησίον του. Ἐάν δὲν μὲ ἡγάπα πλέον ὅπως ἡ εὐτυχὴς δι' ἐμοῦ, μὲ ἡγάπα ὅμως εἰσέτι ἀρκούντως ὥστε νὰ λυπηθῇ σφόδρα ἐὰν μὲ ἔχανεν. Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἐφθειρε καὶ τοῦτο, ὡς τόσα ἄλλα. Ἀλλὰ ποίας στιγμᾶς πικροτέρας τοῦ θανάτου ἐγνώρισα, φίλε μου, ἐν τῷ ὑπὸ αἰγείρων περιβεβλημένῳ οἰκίσκῳ ἐκείνῳ, ὅθεν κατὰ τὰς κακοκαιρίας ἤκουον τὸν φλοῖσθον τῆς θαλάσσης ὡς μακρυνόν καὶ μέγαν θρήνον! Ὅταν ὁ Γεράρδος εὐρίσκετο ἐν τῷ οἴκῳ τὴν ἐσπέραν ἀναγινώσκων παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐγὼ δὲ εἰργαζόμην ράπτουσα καὶ οὐδένα ἀντηλάσσομεν λόγον, παρετήρουν αὐτόν κρύφα. Ἐβλεπον διαζωγραφουμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἔκφρασιν στενοχωρίας, τοσοῦτ' μᾶλλον εὐδιακρίτου, ὅσ' ὃ τὸ μεῖδιμα ἐν τῷ εὐγενεὶ ἐκείνῳ προσώπῳ εἶναι φυσικὸν ὡς ἡ ἐξωτερικεύσις τῶν αἰσθημάτων ἐν τῇ εὐγενεὶ ἐκείνῃ καρδίᾳ. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διέτρεχεν οὕτω τὰς γαλλικὰς καὶ τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, ἀναζητῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς καὶ ἐν τοῖς τηλεγραφήμασι τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τοῦ πολιτικοῦ βίου, ὅστις ἀπετέλει τὴν μυστικὴν αὐτοῦ χίμαιραν. Ἐάν νέος τις διορισμὸς ἐγένετο ἐν τῷ ἀρχαίῳ αὐτοῦ σταδίῳ, μοὶ τὸν ἀνεκοίνου ὥσπερ ἀκουσίως καὶ τότε ἐβλεπον τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ σκιαζομένους ἀποτόμως. Ἐν μιᾷ λέξει δύναμαι νὰ σὲ ἐκφράσω ὅλας τὰς ἀγωνίας μου, ὅταν σοὶ εἴπω ὅτι πρώτη ἐγὼ συνέλαβον τὴν ιδέαν τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου. Ὅταν εἶχον τακτοποιήσει τὰς χρηματικὰς μου ὑποθέσεις ὁ κ. Ὠδρῦ, ὅστις κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην προσεφέρετο ὡς τέλειος ὑπατριδῆς—τόσον ὁ ὀξύνοος ἐγωῖσμός προσλαμβάνει ἐνίοτε ὕψος γενναιοφροσύνης,—μοὶ εἶχε διαμηνῦσει ὅτι ἤμην τεθηγκυῖα δι' αὐτόν καὶ ὅτι ἐὰν ἐπεθύμουν ποτὲ νὰ ἐπανέλθω εἰς Γαλίαν μόνῃ ἢ ἐν συνοδείᾳ, οὐδὲν εἶχον νὰ φοβώμαι ἐκ τῆς ἐκδικήσεως αὐτοῦ. Διὰ γυναῖκα τόσον ὑπερήφανον ὡς ἐγὼ τοιοῦτος λόγος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν φοβερωτέραν ἀπαγόρευσιν. Τί μ' ἐνδιέφερον ὅμως νῦν ἡ ἀρχαία ὑπερηφάνεια; Ἐπανερχομένη εἰς Παρισίους, ἐξετιθέμην ἐπίσης εἰς τὸν κίνδυνον νὰ συναντήσω ἐκείνας καὶ ἐκείνους, ὅσοι μ' ἐγνώρισαν ἄλλοτε. Ἀ! Τί μ' ἐνδιέφερον αἱ πιθαναὶ περιφρονήσεις; Καὶ ἐγὼ ἤδη ἐξ ὑπαμοιβῆς ὤφειλον νὰ προβῶ εἰς θυσίας χάριν τοῦ Γεράρδου. Ἐάν ἐπανεκάμπτομεν εἰς Παρισίους θὰ ἠδύνατο τοῦλάχιστον νὰ προσπαθῇ νὰ συνδέσῃ αὐτὸς τὸ κοπὲν νῆμα τῶν φιλοδοξιῶν αὐτοῦ. Ἡ ἀστραπὴ χαρᾶς ἡ ὁποία ἔλαμψεν ἐν τῷ βλέμματί του ὅταν ἐπατήσαμεν τὸν πίδα ἐπὶ τῆς προκυμίας τῆς Βολωνίας—τῆς γαλλικῆς ἐκείνης προκυμίας ἐξ ἧς εἶχον ἀπέλθει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν μέθης ἐλπίδων μέχρι μακρινῆς ἐξικνουμένης,—ὑπῆρξεν ἡ πικρὰ ἀμοιβὴ τῆς ἀφοσιώσεώς μου. Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν τὴν καρδίαν μου ἐνέπλησσε συγκίνησις θριάμβου ἅμα καὶ ἀπελπισίας. Καὶ πάλιν δὲ προέβαλεν ἡ ἀγωνιώδης ἐρώτησις: Πῶς θὰ ἐξῶμεν ἐν Παρισίοις;

(*) Ἰδε ἀριθ. 13, σελ. 247—249.

Δὲν ἔχω πλέον οὐδὲν ἕτερον νὰ σοὶ διηγηθῶ, Ἡ-
λία, ὅπερ δὲν γνωρίζεις ὅσον καὶ ἐγώ. Ὁ Γεράρδος
σὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βαλζάκ καὶ σὲ
ἠγάπησα. Ναί, σὲ ἠγάπησα. Διὰ τὴν νὰ μοὶ σοὶ τὸ εἴ-
πω σήμερον μετὰ τῆς εἰλικρινείας τῶν τελευταίων
ἀποχαιρετισμῶν; Προήρχετο ἄρα γε τοῦτο ἐκ τῆς
ἀντιθέσεως τοῦ γαληνίου, ὡς τοῦ παιδός, καὶ ἐπιχα-
ρίτου χαρρακτῆρος σου, πρὸς ἕτερον, ὅστις ἐδέσποζεν
ἐμοῦ ἀπὸ τοσούτου καιροῦ; Προήρχετο ἄρα γε ἐκ τοῦ
ὅτι αἱ δυστυχίαι μου μὲ κατέστησαν λίαν εὐαίσθητον
πρὸς ἐνδείξεις τινὰς συμπαθείας; Ἐν πάσῃ περιπτώ-
σει τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἔρως οὗτος δὲν ἠῤῃξῃσεν ἐν
ἐμοὶ βαθμηδὸν καὶ λελογισμένως. Κατὰ τὴν τρίτην
ἐπίσκεψίν σου, δὲν δύνασαι βεβαίως νὰ ἐνθυμηθῇς ὅτι
ἔρριψας πρὸς ἐμὲ βλέμμα οἴκτου τόσο λεπτόν ὥστε
εἰσέδυσσε μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς καρδίας μου. Μόλις
εἶχον μείνει μόνη καὶ ἀνελύθην εἰς δάκρυα. Ὅλοι αἱ
βάσανοι τῆς ἀκανονίστου θέσεως, ἐν ἣ διετέλουν ἐν
τῇ κοινωνίᾳ, νέαν προσέλαβον ὄψιν εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου. Ὅλοι δὲ συνῆλθον ἐν μιᾷ ιδέᾳ, τῇ ἐξῆς:
Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὲ ἐκτιμήσῃ. Αἱ τῆς ὑπερηφανείας
δυνάμεις αἱ ἐν ἐμοὶ συσσωρευθεῖσαι ἀφυπνίσθησαν καὶ
ἡ κατὰκτησις τῆς ἐκτιμήσεώς σου ἀπέβη ὁ ὕψιστος
σκοπὸς τῶν σκέψεών μου Ἐνεκα τούτου ὠνειροπόλη-
σα νὰ γείνω φίλος σου—μόνον φίλος σου. Ἐὰν ἐν τῇ
μωρᾷ ταύτῃ ἐπιθυμία ἐνυπῆρχεν ἐγωϊσμός καὶ ἐὰν σὲ
ἠνάγκασα νὰ ὑποφέρῃς πλείοντον κρατοῦσά σε παρ'
ἐμοί, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σὲ βλέπω συγχώρησόν
μοι, Ἡλία. Ἐπλήρωσα λίαν ἀκριβᾶ τὴν ἀφροσύνην
ἐκείνην! Φεῦ! δὲν ἤρρηξα νὰ σχηματίσω τὴν πεποί-
θησιν ὅτι ἡ φίλις ἐκείνη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέ-
σῃ μετὰξὺ ἡμῶν. Σὺ μὲ ἀγαπᾷς, μόνον καὶ μόνον
ἐν τῇ νεαρότητι καρδίας ἥτις μέχρι τοῦδε πολλάκις
μὲν ἐδόθη ὡς παρακαταθήκη οὐδέποτε ὅμως ὀριστι-
κῶς. Τάχιστα ἠννόησα τοῦτο. Πῶς ὅμως νὰ σοὶ πε-
ριγράψω τὴν συγκίνησιν ἐκείνην, τὴν ἀνάμικτον θλί-
ψει καὶ σφοδρᾷ ἀπελπισίᾳ, ἣν ἡ ἀνακάλυψις ἐκείνη
μοὶ ἔκαμε νὰ δοκιμάσω; Πῶς πάλιν νὰ σοὶ ἐξηγήσω
τὴν ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην, ἣν ὥμοσα εἰς τὸν
ἔρωτά σου; Ὁ ἔρως ἐκεῖνος, ὅστις ἐμάντευεν ὅτι εἶμαι
τιμία, μεθ' ὅλα τὰ συμβάντα, γυνή, μοὶ ἐφάνη ὡς πλά-
σμα ζῶν, ὅπερ ἠγάπων ἐγὼ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης, ἣν
θὰ ἡσθάνομην πρὸς τέκνον ἀξιολάτρευτον. Διὰ ν' ἀπο-
λαύσω ἐπὶ μίαν ἔτι ἡμέραν, ἐπὶ μίαν ὥραν, τὴν θεῖαν
εὐχαρίστησιν τοῦ αἰσθημάτος τούτου, ἀνέβαλλον καθ'
ἐκάστην πρωτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἣν δὲν δύναμαι πλέον
ν' ἀναβάλω μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶν κατὰ τὴν
ἐσπέραν ταύτην συνδιάλεξιν. Ναί, πρέπει ἡ ἐσπέρα
αὕτη νὰ ᾖ ἡ τελευταία. Πρέπει νὰ μὴ ἐπανίδωμεν
πλέον ἀλλήλους. Πρέπει.

Ἦ, ἀγαπητέ. Ἄφες με νὰ σοὶ δώσω τὸ ὄνομα τοῦ-
το κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν σοὶ προξενῶ τόσο κα-
κόν. Ἀπέρχομαι διὰ νὰ μὴ ἐπανεέλθω πλέον. Ἐὰν
ἤξευρες ἐν ποίῳ παραδόξῳ κόσμῳ σκέψεων διήλθον
τάς στιγμὰς καθ' ἃς δὲν σὲ ἔβλεπον, ἀφ' οὗτου ἠρξά-
μην νὰ σὲ ἀγαπῶ, θὰ ἠννόεις καλλίτερον παρ' ὅσον

δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, ἐκ τῶν ἐν σπουδῇ γραφομένων
τούτων γραμμῶν, τοὺς λόγους τῆς ἀνεπιστρεπτῆς ἐξα-
φανίσεώς μου. Εἶδον ἐμαυτὴν διανοητικῶς συζῶσαν
μετὰ σοῦ, Ἡλία, δοκιμάσασαν νὰ ἐπαναλάβῃ ἀπαξ
ἔτι εὐτυχὴ βίον. Πάντοτε ὅμως παρίσταντο πρὸ ἐμοῦ
οἱ ὀφθαλμοί σου, ἐν τοῖς ὁποίοις διέβλεπον ιδέαν, ἣν
οὐδέποτε θὰ μοὶ ἔλεγες καὶ τὴν ὁποίαν ἐγὼ θ' ἀνε-
γίνωσκον. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρώτου ἔρωτός μου ἔμενε
ζῶσα ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἀνίατος
ἐκείνη ζηλία ἐπὶ τοῖς γενομένοις, ἐπ' ἐκείνοις, τὰ
ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ λάθῃσι χώραν! Εἶναι
τόσον δικαία ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτῆς, ἡ ζηλοτυπία αὕτη!
Θὰ μὲ συνεχώρῃς διότι ἔσχον σύζυγον πρὸ σοῦ, διότι
θὰ ἐσκέπτεσο ὅτι πιθανὸν ὁ γάμος νὰ μοὶ ἐπεβλήθῃ.
Συγχώρησόν μοι κατὰ τὴν ὑψίστην ταύτην στιγμήν
νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἐκ τοῦ βήθους τῆς καρδίας μου. Δὲν
θὰ μὲ συνεχώρῃς ποτέ ὅτι ἔσχον ἔρωτα, διότι τὸν
ἔρωτα ἐκείνον τὸν εἶχον ἐκλέξει ἐγώ. Αἰσθάνομαι
δὲ κάλλιστα ὅτι θὰ ἔχῃς δίκαιον. Ὅταν μία γυνή
ἠπατήθῃ ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐκλογῇ, δὲν δύναται
πλέον νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ ἐν τῷ προσώπῳ
ἐκείνῳ, ὅπερ θὰ γινώσκῃ ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη τῇ ἐλευ-
θερᾷ αὐτῆς βουλήσῃ παραδῶθαι εἰς ἄλλον, τὴν χροιάν
ἐκείνην τῆς τρυφερότητος, ἥτις μόνη δύναται νὰ πα-
ράσχῃ τὴν εὐδαιμονίαν εἰς μίαν ὑπερήφανον ψυχὴν.
Ἐπίσης δὲν δύναται, ἐὰν τὸ δεύτερον παραδοθῇ, νὰ
ἐλπίσῃ ὅτι μόνη θὰ διατηρήσῃ τὴν πρὸς ἑαυτὴν ἐκτί-
μησιν ἐκείνην, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἡ ἐμὴ δὲν θὰ
ἠδύνατο νὰ ζῇσῃ. Ἀγνοῶ ἐκ τούτου ἀποτελεῖ προαί-
σθημα ἐναντίον τῶν τῆς θύσεως θελήσεων, αἰσθάνο-
μαι ὅμως τὸ προαίσθημα τοῦτο ἐν ἐμοὶ ὡς ἐνστικτον.
Ἄ! φίλε μου! Τὸ ἐξῆς εἶναι τὸ σκληρότερον εἰπεῖν,
ὅτι καὶ ἂν σὲ ἔβλεπον εὐτυχῇ πλησίον μου, ἐν τῇ οἰ-
κειότητι ἐκείνη, ἣν δὲν ἐτόλμησας πιθανῶς νὰ φαν-
τασθῇς, ἐγὼ ὅμως, ἐγὼ ἡ ὁποία σὲ ἀγαπῶ, δὲν θὰ
ἤμην εὐτυχής. Θὰ ἔχανον διὰ παντός τὴν βεβαιότη-
τα ἐκείνην ὅτι ἔπραξα καλῶς, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν κυ-
ρίαν ἀνάγκην ὀλοκλήρου τοῦ βίου μου. Διὰ νὰ διατη-
ρήσω λοιπὸν τὴν βεβαιότητα ἐκείνην ὀλοκλήρον, συνα-
μα δὲ νὰ διατηρήσω διὰ παντός τὴν θέσιν, ἣν ἡμέ-
ραν τινὰ κατέλαβον ἐν τῇ καρδίᾳ σου, φεύγω νῦν μα-
κρὰν σοῦ. Τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο ὄνειρον τοῦ ν' ἀποθάνω
διὰ ν' ἀγαπῶμαι καλλίτερον, διὰ ν' ἀγαπῶμαι αἰω-
νίως, ὅπερ ὑπῆρξεν ὄνειρον τοσούτων γυναικῶν, τὸ
παραλαμβάνω μετ' ἐμοῦ φεύγουσα. Μὴ θελήσῃς νὰ
μὲ τὸ ἀρπάξῃς, ἀγαπητέ μου. Ἐν τῇ ἀθλιότητι τοῦ
καταστραφέντος μέλλοντός μου, τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν
μόνην ἐπιτρεπομένην μοι εὐδαιμονίαν. Ἄ! ἐὰν μὲ
ἀγαπᾷς, ἄφες μοι τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην. Ἄλλως τε
πάντες οἱ ὕλικοι ὄροι τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἐξαφανίσεώς
μου εἰσὶ παρεσκευασμένοι κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε
πᾶσα ἔρευνα ὅπως μ' ἐπανεύρωσιν ἔσται ματαία.
Ἐνταῦθα ἐγκεῖται ἡ ἐξήγησις τῶν συχνῶν τελευ-
ταίων ἀπουσιῶν μου ἐκ τοῦ μεγάρου, αἱ ὁποῖαι, φεῦ!
μὲ ἐστέρησαν πολλῶν τῶν τελευταίων ἡμῶν ὥρων.
Τὴν ἔρευναν ὅμως ἐκείνην δὲν ἐπιθυμῶ οὐδὲ νὰ δο-

κιμάσης νὰ τὴν κήρης. Ἐπίτρεψόν μοι νὰ τελειώσω τὸν βίον μετὰ γλυκειάς, μεθυσκούσης, μοναδικῆς χιμαίρας. Συχνάκις παρεπονείσο εἰς ἐμέ διὰ τὸν θάνατον τῆς καρδίας σου. Ἐάν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ καρδία ἐκεῖνη εἶχεν ἀρχίσει πάλιν νὰ πάλῃ πλησίον μου, ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν νέον τοῦτον βίον, ὑπάρχουσιν εἰς τὴν ζωηροτέραν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μου. Ὅχ' ἔλθῃ ἡμέρα καὶ ἦν θὰ εὐχαριστήσης τὴν φίλῃν ἢ ὅποια σοὶ ἐκληροδότησεν, ἀποχωρίζομένη σου, αἶσθημα τόσον ὥραϊον καὶ τόσον ἀγνὸν καὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς θὰ ἤγγισε τὸ θεῖον ἄνθος. Καὶ ὑγείαινε, ἀγαπητέ. Τὸ λυκαυγὲς ἀρχεται φωτίζον ἀπαισίως τὸν θάλαμον τοῦτον. Ἐχω νὰ γράψω ἀκόμη μίαν ἐπιστολὴν προωρισμένην νὰ ἐπουλώσῃ πληγὴν οὐχὶ βαθεῖαν. Καταλιμπάνουσά σε διὰ παντός, δὲν ἔχω πλέον λόγους, οὗς νὰ διηγήθω νὰ προφέρω. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν αἰσθάνομαι διὰ σέ ἀνέκφοραστόν τι. Ὑγείαινε, Ἥλιε, καὶ σκέπτου τὴν ἐξαφηνισθεῖσαν ἢ ὅποια οὐδέποτε ἐψεύσθη, ἢ ὅποια, πρὶν ἢ σέ γνωρίσῃ, ὑπέφερε σκληρῶς, διότι ἡπατήθη, ἢ ὅποια σέ ἐγνώρισε λίαν ἐξώρως καὶ ἢ ὅποια δὲν θ' ἀπήρχετο ἐκεῖ ὅπου νῦν ἀπέρχεται, ἐάν δὲν σέ ἠγάπα.

ΚΛΑΡΑ.

... Ὅταν ὁ Ἥλιος Λαυρέντιος ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἡ πρώτη αὐτοῦ κίνησις ὑπῆρξε νὰ ὁρμήσῃ ἐκτὸς τῆς οἰκίας του διὰ νὰ δράμῃ εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κλάρης. Ἐν τῇ ἀμέλει τῇ φερούσῃ αὐτὴν εὐρίσκόμενος ἀνέγνω τὸ δεῦτερον τὰς σελίδας ταύτας. Κατ' αὐτὴν τὴν δευτέραν ἀνέγνωσιν τῷ ἡλθον δάκρυα, ἀλλὰ συνάμα ἔγνω καὶ τὴν φρικτὴν πραγματικότητά ὅτι ἡ ἀποῦσα ἔσχε δίκαιον καὶ ὅτι ὁ δεῦτερος οὗτος ἔρως ἔδει νὰ ὑφίσταται μόνον ἐν χωρισμῷ καὶ ἐν οὐαίρῳ. Κατῆλθεν ἐκ τῆς ἀμέλεις κατὰ τὴν γωνίαν ἐκεῖνην τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, ἦν τόσον καλῶς ἐγνώριζε καὶ ἐπανῆλθε πεζῇ χωρὶς νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Βαλζάκ, διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνης, ἦν τῇ προτεραιᾷ ἔτι εἶχε διατρέξει μετὰ τοσοῦτων ἐλπίδων ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἐπανῆλθεν, ὑπακούων ὥσει ἐξ ἐνστίκτου εἰς τὰς θελήσεις τῆς Κλάρης, καὶ, ὁλοκληρου τῆς πιερίας τῆς εἰμαρμένης ἐκχειλιζούσης διὰ μιᾶς ἐκ τῆς καρδίας του, ἠνύνησεν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν παθήσεών του, ὅτι διὰ πρώτην φοράν εἰσῆρχετο εἰς τὸν μυστηριώδη κόσμον τοῦ Μεγάλου Ἐρωτος.

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Τὸ ἔαρ λάμπει, ἡ φύσις χαίρει, ὁ οὐρανὸς μειδιᾷ φειδρῶς ἀνεφωγμένοι οἱ στίλβοντες πυλῶνες τοῦ ἐπ' ἀργυρῶν κρηπίδων ἐρειδομένου αἰθερίου ἀνακτόρου, ἀποκαλύπτουσι τὰ ἀχνῇ χρυσόγλαυκα αὐτοῦ βῆθη ἐφ' ὧν τῇδε κἀκείσε πλανῶνται λευκὰ νέφλα, ἀερώδεις πνοαὶ τοῦ αἰωνίως καιομένου λιθίνου ἐν τῷ

ἀδύτῳ τοῦ Παραδείσου, τοῦ ἡλιολαμποῦς ἐκεῖνου κόσμου τοῦ ἐκτεινομένου πέραν παντός αἰσθητοῦ ὁρίου, εἰς ὑπερήνεμον ὕψος, ὅπερ μόλις ἐν ἰδεώδει πτήσῃ προσθίγουσα ἢ ἀελλοπτέρυγος φαντασία ταπεινοῦται καὶ ἀπαυδᾷ.

Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ χλοεροῦ λοφίσκου, ἐν μέσῳ μύρτων καὶ δαφνῶν καὶ φυλλαζόντων σχοίνων, νεαρὸς ποιμὴν κρατῶν τὸν αὐλὸν του ἐπιτηρεῖ τὸ ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης νεμόμενον ζωηρὸν αὐτοῦ ποίμνιον. Ὑψόθεν ἐκεῖ μαγευτικὴ ἡ θεὰ τῆς λαμπροκοσμῆτου φύσεως· πόρρω ἀπλοῦται σαπφειρίνη καὶ ἀπέραντος ἡ χρυσαυγίζουσα ἑκτασις τῆς θαλάσσης, ἥς τὸ αἶρρον κύμα ροχθεὶ καὶ θλάται ἐπὶ τὰς βραχῶδεις ρηγμῖνας καὶ τὰ γλαφυρὰ σπῆλκια· μικραὶ λέμβοι μετ' ἀναπεπταμένων λευκῶν ἰστιῶν, ἅπερ οὖριον κύμα καλποῖ, ταχυποροῦσιν ἐπὶ τῶν ἀφροστεφῶν ρευμάτων ὡς θαλάσσιαι Νύμφαι λευχεῖμονες, πτεροκίνητοι. Πετᾶτε λέμβοι, πετᾶτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀεικινήτου ὡς τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ἀχανοῦς ὡς τὸ ἄπειρον πρὸς ὃ πάντες κατευθυνόμεθα· καὶ ἡ οὐριος πνοὴ τοῦ βορρᾶ, ἡ εὐεργετικὴ τῆς θεότητος ἐπίνευσις, ὠθείτω ὑμᾶς ἔσχαί πρὸς ἡμέρους ἀκτῆς, πρὸς χλοαζούσας παρὰλους, ὡς πρὸς κόλπους ποθητοῦς γλυκερᾶς εὐτυχίας. Πετᾶτε, πλοῖα, ἐπὶ τῆς πολιᾶς θαλάσσης· κομίζετε ταχέα ὡς ἀνεμοφόρητα πτηνὰ πρὸς τὸν ἄπελπιν ἐξόριστον τὸν ἐπ' ἄξένου ἀκτῆς πλανώμενον ἕνα δροσόρραντον θαλλὸν ἀπὸ τῆς φίλης πατρίδος αἶας, μίαν θαυροῦρεκτον ἐπιστολὴν ἀπὸ τῶν φιλάτων αὐτῶ· καὶ παραλαμβάνοντα αὐτὸν αἴφνης ἐπὶ τῆς κυματοπλήγος πλώρης ὑμῶν καὶ διαγράφοντα ὀπισθεν ἀφρώδη αὐλάκα, εὐσθεστον ὡς ἡ ὑπαρξὶς ἡμῶν ἐπὶ γῆς, ἐπαναφέρετε αὐτὸν ἐν μαγευτικῇ ἐκστάσει διατελοῦντα εἰς τὸ ἱερὸν γενέθλιον ἔδαφος! . . .

Ἐπὶ τῆς ὑπὸ τὸν λοφίσκον ἀνθοστεφυῆς κοιλάδος νεαραὶ ποιμενίδες, ροδόεσσαι ὡς ἡ αὐγὴ, ἀποβαλοῦσαι τὰ κρήδεμνα, ὀρχοῦνται ἀλληλοκρατούμεναι, ἡ δὲ φειδρὰ αὐτῶν ἐλαφρόπους χορεῖα ἵπταται μόλις προσθίγουσα τὸ ἔδαφος ὡς σμήνος περδίκων ἐρατεινῶν, ἐν ᾧ μία ἐξ αὐτῶν, ἡ κροκόπεπλος Λαμπετία, ὑπὸ τὴν σκιάν εὐφύλλου δρυὸς καθημένη, ἄδει αὐταῖς λιγύφθογγον μέλος ρυθμίζον τὸ βῆμά των. Ἰδοὺ αἴφνης αἱ περίξ ἀνθοῦσαι ροαί, ὥσπερ ὑπὸ ζεφύρου πνοῇ, ραίνουσιν ἐπ' αὐτῶν ἀφειδῶς τὰ φοινικόχροα ἄνθη των· εἶναι αἱ ἀερόπεπλοι Δρυάδες Νύμφαι, αἵτινες πτερυγίζουσαι ἀοράτως ἐπὶ τὰ φυλλώματα, ἀνθοβολοῦσι τὰς ἀβροχίτνας κόρας, τὰς προσφιλεῖς αὐτῶν ἀδελφάς. Ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ὁ νεαρὸς ποιμὴν θεᾶται αὐτάς σιωπηλῶς ἵνα μὴ ἀπολέσῃ μηδὲν ἄνθρωπον τοῦ ἄσματος, ὃν οἱ γλυκεῖς ζέφυροι εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ ἐπιρρίπτουσιν.

Ἰδοὺ ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ λόφου ἕτερος ὁμηλὴς αἰπόλος, αὐλὸν ἐπίσης κρατῶν· ἵσταται ἀναμμένων ὅπως ἀθροισθῶσι περὶ αὐτὸν αἱ πλῆκντες αὐτοῦ μηχανᾶδες αἱ ὀρεοχαρεῖς, αἵτινες διασπείρονται ἐπὶ τῆς κλιτύος καὶ σκιρτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀπορρωγάδων τοῦ λοφίσκου πετρῶν.